

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Dig, dig, min HErre, vil jeg prise

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Dig, dig, min HErre, vil jeg prise", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid59666/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

6. Det er et lifligt ord,
At os af JEsu livet
Paa haard udstanden nød,
Som gør vor kæd og blod sin død,
I evighed skal vorde givet,
Vi skulle legemlig opstaae,
Og ham, som vores død har hevnet,
At satans vold er derved revnet,
Med evig herlighed i synce faae,
Det er et lifligt ord.

7. Det er et lifligt ord,
Som dertil os skal gayne,
At vi vor Gøt, som
Os arme folk til frelse komi,
I troen hiertelig kand favne.
At feyde nu er endt,
Nu kand os intet skade,
GUDs fred os satan selv maa lade,
Som JEsus os saa dyre har fortient,
Det er et lifligt ord.

2. Om Bønnen.

Nr. 135.

Dig, dig, min HErrc, vil jeg prise,
Thi hvor er dog en GUD som du saa spød,
Dig vil jeg al min konst bevise,
Men hælp mig selv, at finde til dit skjød,

Nr. 135. 23-7.

6, 2-6: Meningen er: at evighedslivet efter den härte nød, som medfører døden for legemet, skal blive givet os af Jesus. — 6, 3: påd] over på, efter. — 6, 4: glør] voldet. — 6, 7: ham] Jesus; han har hevnet vores død ved at overvinde Satan. — 6, 8: af] så at vold] fastelingsvold; reuenet] Jcr. nr. 219, 6, 9-10. — 7, 2: dertil ... gønne] hjælpe til. — 7, 3: Gøt] hebr.: forløser, om Jesus. — 7, 8: kæde] lade beholde. — 7, 9: dyre] dyrt.

Nr. 135. Oversættelse. Dir, dir, Jehovahhl will ich singen, B. Crassellius, Schr. s. 783. — 1, 3: min konst] min sangkunst, orig.: dir will ich meine lieder bringen; bevise] yde, jfr. udtryk som at bevise ære, bevise en tjeneste.

At jeg i JEsu navn kand irne frem,
Og derfor være dig ret angenem.

2. Drag mig hen til din sön, o fader,
Saa fører sønnen mig til dig igien,
Naar aanden synene oplader,
At jeg kand til min fader frit gaae hen,
At jeg din naades sølhed smage maas,
Og hiertet som en harpe i mig slæae.

3. Giv mig kun dertil aandens glæde,
Saa skal min psalme have art og klem,
I aand og sandhed at fremtræde,
Saa veed jeg og først ret, hvor jeg har hiern,
Saa løftes sletten op fra denne jord,
At synge dig en sang i høye chor.

4. Din aand vil selv for mig fremtræde
Med suk, som ingen mund udsige kand,
Da beder hiertet ret med glæde,
Naar hand forsikrer mig min naade-stand,
At jeg GUds arving er og JEsu brund,
Da toner jeg mit abba liflig ud.

5. Naar hiertet saa af andagt syder,
Ved din den Hellig Aands hans guddomsild.

2, 3: synene øgene Jv. 2.

1, 6: derfor fordi jeg kommer i Jesu navn; engenem velbehagelig, kærkomnen. — 2, 1: Joh. 6, 43, — 2, 2: Joh. 14, 6, 9. — 2, 3-4: Rom. 8, 15-16. — 2, 5: synene mine øjne. — 2, 4: øj til at se, at. — 2, 5: øj for at. — 2, 6: underforstået man; hiertets slag skal klinge som harpotoner øt som lossang, jfr. m. 6, 6-5-7; i originalen lyder 1, 5-6: *Dass ich den frischen GOttes schmeek' und fühl'*; Und dir darab im herten sing' und spiel'. — 3, 1: aandens glæde; den glæde, som Helligånden skænker, Rom. 14, 17. — 3, 2: kløn kroat, jfr. nr. 219, 10, 6. — 3, 3: Joh. 4, 23; fremtræde for Guds ansigts. — 3, 4: chor korset i en Kirkebygning; her nænkes på himlens helligdom, jfr. Svane-Sang LXIX, 1, 13-14. — 4, 1-2: Rom. 8, 28. Taler er om suk, der rummer noget så dybt hos den bedende, at det ikke kan udsiges med ord; disse suk frembrør Anden for Gud og gør dem derved til hon, jfr. nr. 125, 8. — 4, 1: far mig! i forben for mig. — 4, 4: hvor! Helligånden; forsikrer mig min naade-stand forvisser mig om, at jeg står i nåden. — 4, 5: at jeg GUds arving er! Rom. 8, 17; JEsu brund ikke i originalen. — 4, 6: toner ud! synger ud; abba lader, Run. 8, 15. — 5, 1: synder Brørsens udtryk, måske ud fra Rom. 12, 11, hvor »brændende 1 Anden« ordet betyder: »sydende i aanden«. — 5, 2: ved din helligands guddomsild, jfr. Mt. 3, 11.

Da strax din indvold i dig lyder,
Dit herte vender du til mig saa mild,
Og lader mig dit blide ansigt see
Med den forsikring: hvad jeg vil, skal skee.

6. Hvad mig da selv din aand indgiver,
Det kand ey være mod dit faders sind,
Men vist bønlørt og trøstet bliver,
Naar jeg i JESU navn gaaer til dig ind,
Jeg, som ved ham din arving bleven er,
Og derfor vist nok faaer hvad jeg begier.

283

7. Vel mig, som den forsikring havør,
Som gjør mit gandske sind og herte glad,
Jeg veed, at alle gode gaver,
Som jeg af GUD forlange vil, og hvad
Jeg kand i denne verden trænge til,
Det, og langt mere, hand mig give vil.

8. Vel mig, i JESU navn jeg beder,
I hvilken alting ja og amen er,
Som ved sin forbøn mig bereder
En aaben vey til alt, hvad jeg begier,
Vel mig! jeg aldrig nok kand raube ud,
Hvad du est mig en sød og liflig GUD.

5, 6: med] men J3 5: trykfejl. 7, 3: som gør mit gandske sind og herte glad] det
gør mig vel i sind og herte glad J-7. 8, 5: est! er J-7.

5, 3: *indvold*: indre, hjerter; *lgærl* giver lyd, klinger. — 5, 6: Mt. 15, 28; *jeg*, den
bedende. — 6, 1-2: Rom. 8, 27. — 6, 2: *faders sind*; *fadersind*. — 6, 3: *mit!* sikker,
utvilsomt. Arland mener, at subjektet *Et bønlørt og trøstet bliver* er *bondi mig*
din and Indgiver, 1, 1; han berører sig på, at originalen har: was nich dein Geist
selbst bitten lehret, das ... wird gewizw von dir erhöret. Men den danske tekst
har fået en skålkelte, som ikke passer til denne forståelse. Her hedder det nemlig
ikke *et bønlørt*, men *også trøstet*, hvad der formåsmiter en person som subjekt,
og i 1, 4 fortsætter den med *jeg*, medens originalen har: weil es im nammen deines
Sohns geschicht. Det sandsynligste er derfor, at subjektet til *bønlørt og trøstet*
bliver et et underioritært *jeg*, en foretelser, som man møder oftere hos Brorson,
f. eks. nr. 31, 8, 3; 120, 7, 4; 148, 4, 7. — 6, 4: Joh. 16, 24. — 6, 6: *vel nok!* sikker
nok. — 7, 1: *forsikring* forvisning. — 7, 6: H. 3, 20. — 8, 2: *hjælpen* hven, nemlig
Jesus, 1, 1; i hem er alting ja og amen o; alt hos ham er til at stole på, 2. Kor.
1, 19-20. — 8, 3: *Jesu forbøn*, Rom. 8, 34.